

Nikoleta Krupská

Žena žene

Sedeli sme na žulovom podstavci,
zadky nám mrzli,
ale deti sme aj tak chceli mať.

Vo vnútri úplne ružové,
také drobné operence,
čo oslavne spievajú každé ráno.

Často kypríme pôdu,
keby sme mohli,
tancujeme okolo ohňa tanec plodnosti,
prosíme o dážď.

Náhle z podstavca vstávame
a trieskame si pravdy o hlavu.
Kričíme hlasnejšie ako muži,
všetkých by sme ich zmlátili.

Potom nás žiadajú o ruku tak,
že si klákajú na jedno koleno.

Aj tak ťa nikto nepozdraví tak ako ja,
aj tak sa na mňa nikto nenaštve tak ako ty,
aj tak pred nikým tak neuvolňujeme brucho.

Obraciam sa na ulici za tebou,
vytváraš,
nie si niekoho múza,
ty tvoríš.

Potom ti poviem, že som sa zalúbila,
zrazu nosievam väčšie cudzie mikiny
a chcem sa pretŕčať pred tebou, nech to vidíš.

Ty si vtáčik,
zabila by si, o tom niet pochýb,
no si vtáčik tak ako ja.